

Mesele 9

KİTAP DERGİSİ ARALIK 2014 SAYI: 96 FİYATI: 7 TL

Edebiyatın genç iklimi

Alper Beşe
Emrah Öztürk
Giray Kemer
Mesut Varlık
Seran Demiral
Seval Şahin

Ortak bir siyasal merkez şart Erdoğan Aydın

Yeni Türkiye:
Ya ekmeğin
Ya canın
Murat Özveri

Kaan Müjdecî
Kazimir Maleviç
Kinwi Fukasaku
Tayfun Gönül
Terry Eagleton
Scott Snyder
Vedat Türkali

Direnış üzerine Howard Caygill

Muhafazakarlık ve otoriterlik
Kurtar Tanyılmaz

Hayatımız masal
Hüseyin Karabey

Ölümler altın takmaz... / Şöhret Baltas	2
Kültürün soykütüğü / Tefik Kaikan	7
Erdoğan Aydın: Birlikte davranacak ortak bir merkeze mutlaka ihtiyaç var / Yunus Öztürk	10
Hiç bitmesin! / Barış Özdemir	16
Tembellik hayatın anasıdır / Emek Erez	18
Howard Caygill ile "direniş" üzerine / Tuncay Gürhan	20
Edebiyatın genç iklimi / Can Semercioğlu	26
Gençlik, herkeste görülen bir hastalıktır / Mesut Varlık	32
Seval Şahin: Yeniden toplumcu gerçekçilik... / Aslı Sarıoğlu	34
Geleceği yaratma olarak Güncel Felsefe / Sevinç Türkmen	38
Sınıf ve yataylık meselesinde yeni yaklaşımlar eski arzular / Sarphan Uzunoğlu	40
İslamcı sermayenin yükselişi muhafazakârlık ve otoriterlik / Gencer Çakır	43
Murat Özveri: Yeni Türkiye, işçiyi ekmek derdine düşürüp canından vazgeçiriyor! / Yunus Öztürk	48
Vicdani Anarşizm / Melih Dalbudak	54
Batman Baykuşlar Divanı'nda / Deniz Ayyıldız	56
Sivas: Aslan Prens ya da Prens Aslan'ın Öyküsü / Gül Yaşartürk	58
Bugünkü dersinizde en yakın arkadaşınızı öldüreceksiniz / Kutay Uzun	60
Hüseyin Karabey: Hayatımız bir masala dönüşmüş.. / Yiğit Atak / Neyir Özdemir	62

Delik kara lastiğin alternatifi yeni kara lastik değildir!

22014 yılı Türkiye'de sınıfsal eşitsizliğin ayan beyan açığa çıktığı bir yıl oldu. Ermenekli madenci babasının kara lastiklerindeki deliğe, devletin cevabı bir çift 10 liralık yeni kara lastik oldu. Bu, içinden geçtiğimiz sürecin miadının dolduğunun işareti sayılmalı. Tam da bu nedenle 2014 siyasal ve toplumsal zorlamalarla geçerken, 2015 yılı sistemin alternatifinin her düzeyde mayalanma yılı olmalı...

Gezi İsyanı'nın geri çekilmesi ve 17 Aralık operasyonunun Tayyip Erdoğan'ca bertaraf edilmesinin ardından, otoriter ve İslamcı temelde yeni devletin inşasına geçildi; AKP'nin herhangi sıradan bir düzen ve seçim partisi olmadığı, rejim kuruculuğuna soyunduğu apaçık.

Yeni Türkiye'nin topluma faturası ise, sarsıcı biçimde gözönüne serildi: Soma, Torunlar Center, Ermenek'teki iş cinayetleri, kadın cinayetleri, Yırca'nın binlerce zeytininin katli, Validebağ korusuna Cami dayatması, HES'lere varan bu faturaya, Türkiye'nin dört bir yanından itiraz sesleri de yükseliyor. Ancak yine de bütün bu tepkilerin üzerine cümle kuracak, Yeni Türkiye'nin alternatifini oluşturacak çabalar henüz çok cılız.

2014 yılı nasıl anılacak? Siyasal düzlemde ana muhalefetin başarısızlığıyla tabii. AKP'nin 12 yıl sonra bile, yerel seçimler ve Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde gösterdiği başarının ardında, ana muhalefetin Mansur Yavaş ve Ekmeleddin İhsanoğlu kıvamındaki siyasal tercihleri yatıyor.

AKP hükümetinin Suriye politikasını ve Kürt halkını oyalama, sorunun etrafından dolanma, ABD ve Batılı devletleri kendi yanına çekme taktiklerini boşa çıkartan Kobane direnişi, masanın Kürt tarafında haklı olarak siyasal özgüven yarattı. Ancak Türkiye genelinde demokratik muhalefetin ve sosyalist alternatifin oluşmasına henüz katkı yapmadı.

Kültür ve edebiyat alanında ise, her ay yüzlerce yeni kitabın yayınlanmasına, etkinliğin yapılmasına rağmen, bir nitelik yükselişine tanık olmadık. Kitap çeşitliliğindeki niceliksel artışın kitapların içeriğine yansıdığını söylemek mümkün. Yine de genç edebiyatçıların doğuşu ve sayıca artışı sevindirici bir olgu. Yeni toplum ve alternatif arayışında genç edebiyatın, yaratıcı çalışmaları işaret fişeği sayılmalı.

Bize gelince... Bu sayıyla birlikte Mesele'nin 8'inci yılı geride kalıyor. Osman Akinhay'dan devraldığımızda, kendimizi bir yıla sınırlamıştık; başarabilirsek devam edecektik. Bir yıl çok çabuk geçti ve dergiye gelen tepkilerden, Mesele'nin yayınına devam etmek gerektiği sonucunu çıkarttık.

2015 yılında, Mesele 9'uncu yaşında olacak; hak ettiği düzeye okurlarının ve yazarlarının katkısıyla ulaşacağına inanıyoruz. Kuşkusuz, daha iyi bir dergi hazırlamak her zaman mümkün! El birliğiyle daha iyiye ulaşmak gayretimize desteğinizi esirgemeyin...

Yunus Öztürk

Seval Şahin:

Yeniden toplumcu gerçekçilik...

Ne zaman yeni toplumsal olaylar olsa ve ne zaman toplum hayatında, özellikle gündelik hayatta bir değişim yaşansa, edebiyat da kendini yeniden kurar ve kurmak zorundadır.

Aslı Sarıoğlu

2000'lerin, 2010'lu yıllara geçtiğimiz şu günlerde yaşamlarımızın her yönü ile değişmeye başladığı yıllar olduğunu fark ediyoruz. 1980'den itibaren biçimlenen siyasi iklim bu tarihlerde muhafaza-karşıma ile de buluşarak hayatımızın her alanında baskı ve sosyal hak kayıplarına dönüşüyor ve 2010'lara geldiğimizde acı her taraftan karşımıza çıkıyor artık.

Edebiyat ise gündelik hayatlarımızdaki dönüşümü, sıkışmışlıklarımızı ve çıkmak için bulduğumuz gedikleri anlama ve yorumlama imkanı tanıyor. Seval Şahin de tam buradan yola çıkarak anlattı bize 2000'lerin edebiyat akımını. Konularına yansıyan acıyı ve özellikle kadınların mizahla harmanlayarak oluşturdukları yeni dili...

MSGSÜ'de Türk Dili ve Edebiyatı bölümü öğretim üyesi Seval Şahin'i hazırlığını üstlendiği birbirinden önemli sempozyumlardan tanıyoruz. Genç edebiyata bakmak istediğimizde onun takip ettiğimiz ve çok önemsedığımız çabaları bu konuda konuşmak için doğru adres olduğunu anlattı bize.

12 Eylül sonrasındaki Türkçe edebiyatı dönemlere ayırmanı istesem...

Türkçe edebiyatta 50'lerden sonra 70'e kadar varoluşçuluk Türkiye'de bayağı bir etkili oluyor. 70'ler hem toplumcu gerçekçilik, hem varoluşçuluk, hatta zaman zaman psikanaliz ve daha yeni dil arayışlarının, yeni anlatı arayışlarının olduğu bir dönem. 70'lerde bu arayış devam ediyor ama 12 Mart'ın etkisiyle birlikte artık işkence ve daha politik şeyler, daha başka bir dille edebiyata girmeye başlıyor. Bu 12 Eylül'den sonra başka bir şeye evriliyor. Mesela Latife Tekin'i ortaya çıkarıyor. 12 Eylül, başka bir dil yaratıyor. Örneğin "büyülü gerçeklik", ama bu biraz da politik bir tavır, dilin değişmesi, anlatının kendini yeni bir şekilde kurması ya da kuramaması, bilerek bir anlatının kurulmaması... Yani metnin kendi içinden yeni politik duruşlar üretmek, bu 12 Eylül'den sonra ortaya çıkan kuşakta var.

Bir de özellikle 2000'den sonra ortaya çıkan yeni bir kuşak var. Ben 2000'den sonra yeni bir kuşak ve yeni bir edebiyat olduğuna inanıyorum. Fakat kuşak tanımı sadece doğum tarihi aynı olan insanlardan ibaret bir şey değil aslında çünkü kuşak denildiğinde, bu Mannheim'ın da söylediği gibi, muhalif ve politik bir tavır sergileyen ve aynı amaç etrafında birleşmiş insanlardan oluşur kuşak. Tabii ki yaşlarının birbirine yakın olması da önemli ama 2000 sonrasında tam da Mannheim'ın da söylediği anlamda; hem düşünsel olarak, hem muhalefet olarak yani muhalif tavır sergileyen bir kuşak var.

Kimleri katıyorsun bu kuşak içine?

Şimdi aslında bu, daha geniş bir kuşak. Nasıl, mesela 19. yüzyıl ta 19. yüzyıldan başlayıp 1914'e, 1. Dünya Savaşı'na kadar gider ise, aslında bu kuşağa 2000 sonrası ürün verenleri de katmak mümkün, sadece yaşla ilgili bir şey değil. Mesela 2000 sonrasında daha öncekine oranla edebiyatını değiştiren yazarlar var. Kuşak daha geniş bir yelpazeyi kapsıyor bence, bugünkü 2000 kuşağı dediğimizde. Yaştan çok algı değişti.

Algı değişti ve nasıl bir dönüşüm oldu öncesine göre?

Bu dönemde daha çok, yazarlar acıyı anlatıyorlar ve bunu mizahla yapıyorlar. Şimdi acıyı nasıl anlatacağın? Neden mizahla anlatmayı seçiyorlar? Bu, kadın yazarlarda özellikle çok net çünkü mizah o acıyı daha görünür ve yaralayıcı kılıyor. Mesela Hatice Meriem, o kadar kendine has bir dili var ki, bambaşka bir dil kuruyor bunu yaparken, bambaşka bir dil. Oturup o dil üzerine de kafa yoruyor. Bu, 1950'lerde ortaya çıkan toplumcu gerçekçiliğin yeniden başka bir şekilde ortaya çıkması gibi geliyor bana 2000'den sonra. Çünkü gerçekten herkes çok politik, ben son derece politik olduğumu düşünüyorum ortaya konan ürünlerin ve direkt acıyı anlatıyorlar. Hani insanlar arabesk dinlemekten nefret eder-

Bu dönemde daha çok, yazarlar acıyı anlatıyorlar ve bunu mizahla yapıyorlar. Şimdi acıyı nasıl anlatacağın? Neden mizahla anlatmayı seçiyorlar? Bu, kadın yazarlarda özellikle çok net çünkü mizah o acıyı daha görünür ve yaralayıcı kılıyor.

ler ya, mesela liseye giden bir kuşağı düşünsene, Orhan Gencebay dinleyen insanlarla dalga geçen bir kuşak ya da sokaktaki insanlarla, yoksul insanlarla dalga geçen bir kuşak... Dolayısıyla o acıyı etkili hale getirmek için onu başka bir şekilde kurmak ona da hitap etmek gerekiyor. O yüzden, biraz daha deneyseller, aralarında çok daha deneysel olanlar da var. Deneysellik de çok fazla 2000 sonrası edebiyatında ama onların hepsinin ortak noktasının ben acıyı anlatmak olduğunu düşünüyorum.

O zaman peki bunu nasıl yorumluyorsun? 80'lerin etkisi mi, başka bir etki mi? 2000'lerin yani son dönemki siyasi sürecin etkisi mi, neyin etkisi peki bu acıyı anlatma meselesi?

Bence hepsi, 80'ler, 90'lar, 90'larla birlikte başlayan yeni ekonomik ilişkiler, Özal dönemi, serbest piyasa... 2000'lere geldiğinde zaten muhafazakarlık ön planda, muhafazakarlığın toplumun içine daha çok sızması, hapsolması ve insanları daha böyle... Ki zaten kadınların bu işi mizahla yapıp yeni bir dil kurmaya başlamaları da çok anlamlı çünkü muhafazakarlık en çok kadınları etkiler. Dolayısıyla en çok oradan kendine protest bir şey yaratmaya çalışırsın. Ben hepsinin etkili olduğunu düşünüyorum, 80'den başlayarak hepsinin...

Zaten sen siyasi hayatın etkisine direkt girdin. Peki aralarında yaşları daha büyük olanlarda mesela bu dönemde farklı denemeler yapanlar

var mı? Çünkü bir şeyden bahsettin, "bazı yazarlar dilini, bazı yazarlar konularını değiştirdi daha öncekine göre" dedin ya?

Bazı eski yazarlar yeni bir şey deneyebileceklerini fark ettiler. Onlar da biçim ve dilde yeni arayışlar içine girdiler, diye düşünüyorum. Ama hepsi değil, bazıları. Ama sonuçta artık başka bir şey var.

Gençler peki?

En bilinenleri Afili Filintalar. Afili Filintalar ortak bir manifesto yayınladılar, ayrıca çok farklı düşünce çevrelerinden gelen yazarlar. Böyle bir kolektif çalışma iyi, ama sorunlar da var.

Peki daha genç yazarlar, Afili Filintalar'ın da içinde farklı yaş dönemleri var ama daha genç, işte ne bileyim herhalde 90 doğumlular falan da artık yazmaya başladı değil mi? Onlar nasıllar? Onlardan çıkan ürünler nasıl?

Çok ilginç, bazıları gerçekten çok ilginç... Onlar da her kitapta çıtayı yükseltiyorlar ama kendilerine daha yakın olan şeyi anlatmayı tercih ediyorlar. Gerçi yazarlık bir şekilde kendine yakın olandan başlayıp, sonra işin içine biraz deneysellik de katmak ve bir süre sonra kendi yollarını bulmak, onlar da bulacaklar. Tabii bu hepsi için geçerli değil, bazıları yolunu çoktan bulmuş durumda.

Kendilerine yakın derken, seçtikleri konular neler?

Yaşadıkları hayat. Bu kitaplardaki hayatlar daha uzak gibi, romanlarda kahramanlar daha uzak mesafede birbirlerine. Bir acıyı anlatıyorlar ama daha mesafeli bir duruşları var kahramanların, kişilerin kendilerine. Nedense kolektif bir şey hiç yok gibi.

Tam burada şeyi sormak istiyorum sana bu etki biraz postmodernizmin etkisi mi?

Postmodernizmin etkisinden çok yaratıcı yazarlık kurslarının etkisi gibi geliyor bana. O kadar çok ki, son 10 yıldır senaryo yazma, yaratıcı yazar-

lık gibi işi teknik boyutlarıyla anlatan bir sürü atölyeler, kurslar var... Bunun hem iyi, hem de kötü tarafları var. Çok teknikte kalabiliyorsunuz, o yüzden deneyimler zaten, çünkü o teknikler öğretiliyor ve onun üzerine bir şeyler kurmaları bekleniyor, yaşanmışlık da buna yetmiyor bazen.

Peki biraz ona girdin zaten, yani hem yazma biçimleri değişti, hem konular değişti... Önceki kuşakla bağları var mı peki?

Tabii ki önceki kuşakla bağları var, kesinlikle var. Birçok yazarın Oğuz Atay'la, Sevgi Soysal'la, özellikle Tezer Özlü'yle, Leyla Erbil'le, bunlarla çok direkt bağları var ve bunları eserlerine taşıyıp, arada bunlara bir selam göndermekten de bayağı bir hoşnutlar. Yani bu yazarlar onları besliyor ama bir taraftan bazıları bu yazarların da nerede bir şeyleri eksik bıraktığının farkında, o eksikliği görüp tamamlayabiliyorlar. Ben yine Murat Uyurkulak örneğini vereceğim, çünkü gerçekten bu 2000 sonrasının en etkileyici yazarlarından birisinin o olduğunu düşünüyorum. Çok başka bir şey; hem Tol, hem Har, son derece değişik bir dil, anlatı... İçinde erkek muhabbetinden son derece politik söylemlere kadar, ama bir taraftan tüm bu bahsettiğimiz birçok yazara hem bir selam gönderme var ama hem de aslında teknik anlamda da nerede bir hata var, bak ben bunu anlıyorum ama ben de bunu yapıyorum diyor sanki... Bana çok etkileyici gelmişti, hala da etkileyici bulurum.

Peki Gezi sürecinin etkisi var mı?

Tabii Gezi sürecinin bayağı bir etkisi var ama bazı yazarları kötü etkiledi. Bir şekilde, yazılan kitaplara bir Gezi hikayesi sokma süreci başladı ama diğer taraftan bunun iyi örnekleri de var. Ancak bu henüz ortaya çıkacak bir şey değil bence, tecrübe edilmesi için biraz beklemek gerekiyor. Çünkü bu yaşanmış ama aslında henüz tecrübe edilmiş bir şey. Yaşamak ve tecrübe etmek aynı şey değil çünkü tecrübe ettiğinde aynı zamanda onun üstüne düşünme-

ye ama artısıyla eksisiyle düşünmeye başlarsın ve o noktadan sonra aslında üretmeye başlarsın. Henüz çok sıcak...

Biraz da edebiyat gruplarından bahsetmeni isteyeceğim senden. Afilli Filintalardan söz etmiştin, eskilerden Garip'i, İkinci Yeni'yi biliyoruz. Bu birlikte hareket etme halini öncekilerle karşılaştırmayı isteyeceğim.

Birlikte hareket etme hali iyi bir şey aslında. Bence bunun her kesimi kapsayıcı bir şekilde ortaya çıkması da çok güzel. Fakat Afilli Filintalar'da Gezi sürecinde kopmalar oldu. Garip ya da İkinci Yeni'de böyle bir şey yok, çünkü bu kadar kalabalık değiller, daha dar bir çevre.

Peki ayakta kalma ve işte belki tutunma durumuna da gelirsek, dünya kadar yeni yazar çıkıyor ve sayıca çok fazla kitap yazılıyor, çıkıyor raflara, birçoğu gözümüzden kaçıyor... Okunur kılacak, devamını sağlayacak, bizim ulaşmamızı sağlayacak nedir onlara?

İyi yazmaları, ama bir de görünür olmaları çünkü artık siz ne kadar iyi olursanız olun, eğer görünür kılınıyorsanız, ya da görünür değilseniz ona ulaşmak çok zor. Yani birçok önemli yazar var, benim kendi adıma, "aa bu kadar süredir yazıyor ben bu insanı nasıl bilmiyorum" diye çok hayıflandığım. Şimdi bir de böyle bir piyasa var artık. Dolayısıyla sadece yazmaya değil, biraz piyasaya da oynamanız gerekiyor, maalesef.

Piyasaya oynamak sizi görünür kılarken kötü bir yazar haline de dönüştürebilir. Çünkü görünür olmak için, mesela Gezi'yi yazmak görünür olmak şu anda ama siz Gezi'yi yazmak üzerine planlamamışsanız eserinizin, oraya bir şekilde sızmışsa bu sefer eserinizin kalitesi de düşüyor.

Artık parametreler değişti yani?

Bence değişti. Yani piyasaya oynamazsanız... Ama bu piyasaya oynamak tabii ki, biraz önce yaratıcı yazarlık dersleri iyi mi kötü mü hikayesi gibi, evet iyi tarafları da var, ama kötü tarafları da var. Piyasaya oynamak sizi görünür kılarken kötü bir yazar haline de dönüştürebilir. Çünkü görünür olmak için, ne bileyim, mesela Gezi'yi yazmak görünür olmak şu anda ama siz Gezi'yi yazmak üzerine planlamamışsanız eserinizin, oraya bir şekilde sızmışsa bu sefer eserinizin kalitesi de düşüyor. Görünür oluyorsunuz ama bu kez de edebiyatınız görünür olmaktan uzaklaşıyor. Dolayısıyla parametreleri çok iyi hesaplamak lazım ama bugün sadece yazmak çok yeterli gelmiyor işte bana, bilinir olmak için. Maalesef. Çünkü çok fazla yazar var, kitap bastırmak çok kolay, bastırmasanız da olur, bloglar var... Dolayısıyla görünür kılmak için teknolojiyi de kullanmak önemli bir şey.

Edebiyat mekânsal değişim oldu galiba. Ona sen girdin biraz önce. Yani sadece kitaplar yok.

Şimdi taşra yeniden gündemde. 2000'lerde taşranın bir yeniden gündemde olma hali var.

Taşra derken biraz açsana onu?

İstanbul dışı, kent dışı hayat. Bir de şu benim ilgimi çekti, şimdi biraz önce toplumcu gerçekçilik dedim ama bir taraftan bu 2000 sonrası üretilen edebiyatta şöyle bir durum da var, hem toplumcu gerçekçi yazarlar var ama bir de bir bakıyorsun, okuduğum kitaplarda görüyorum. Galiba bunu Ömer Türkeş de söylemişti. En son ne zaman sınıfsal bir şeyden bahsediyor kitaplar, yani bu kahraman kim mesela? O kadar çok kahramanlar sınıfsız, hani diziler gibi, sınıfsız bir şekilde ortaya konuyor ki... Bu da çok rahatsız edici. O yüzden Seray Şahiner'in Antabus kitabında, 19 yaşında bir konfeksiyon işçisi kahramanı okuduğumda, en son herhalde Orhan Kemal'de falan ben böyle bir şey okumuştum, diye düşündüm. Yani şimdi tabii değişen bir hayat var, plaza-

lar var, orada AVM'lerde akşam saat 10'lara kadar çalışan insanlar var. Bir taraftan da o sınıfsallık durumundan sıyrılmış kişiler olarak kahramanlar var. Bir de çok sınıfsal olanlar var. Öyle bir ikilik, karşıtlık da bulunuyor.

Yani politik dili edebiyata yansıtanlar var, bir de çok kullanmayanlar mı var?

Hayır, şöyle diyelim, politik ama sınıfsız. Yani politika sadece söylem, eserlerinde onu sadece bir dil üzerinden yapan ama kahramanlarını çok sınıfsız yaratan... Şimdi bunu iyi olarak da karşılayanlar da vardır, ne kadar evrensel diye... Ama ben evrensel olduğunu düşünmüyorum.

Senin düşüncen ne? Yani nasıl böyle bir dil oluştu?

Bunların ikisi paralel gider. O yüzden işin içine deneyseellik giriyor ve bu yaratıcı yazarlık dersleri ne kadar faydalı düşünmek gerekiyor, diyorum ya... Çünkü iş sadece teknik değil. O tekniği sen alıp sahici bir hale getirirsin. Ben hatırlıyorum mesela, bir Portekizliyle tanışmıştım ve bana hemen Orhan Pamuk'u sormuştu. Orhan Pamuk'un İstanbul'unu okumuştum ve çok etkilenmiştim. Bana dedi ki, burası Portekiz, Lizbon. Dedim ki, evet bu evrensel bir şey. Gerçekten bir kitap okuyorsun ve diyorsun ki, üstünde İstanbul yazıyor ama burası Lizbon... O evrensellik ama diğeri değil.

Doğru mu anladım, rahatsız oldukları konular var ve bunu dile getiriyorlar, ama rahatsız oldukları esas meseleye gelmeden bir adım geride duruyorlar?

Evet belki de onun farkında değiller.

Ya da belki bütün süreç onları oraya getirdi. Çünkü çok ciddi bir apolitikleştirme yaşadık.

Olabilir. Şimdi yazmayı öğrenebiliyorlar. Eskiden öğrenilemiyordu, o yaza yaza edinilen bir şeydi. Yani o yüzden bu tecrübe meselesinin çok önemli olduğunu düşünüyorum, iç-

selleştirdiğin ve o artık senin bir parçan haline geldiğinde tecrübe haline gelir ve oradan artık yeni bir şey çıkar. Şimdi bazı yazarlarda henüz o süreç başlamadı. Bazılarında ise çoktan başladı tabii.

Peki daha politik bir dil kullananları da yorumlamayı istesem?

Ne zaman yeni toplumsal olaylar olsa ve ne zaman toplum hayatında, özellikle gündelik hayatta bir değişim yaşansa, edebiyat da kendini yeniden kurar ve kurmak zorundadır. Bu hep böyledir. İlk önce de bu işe dilden başlar çünkü her karşılaştığınız yeni şeyle, iyi ya da kötü, mücadele etmek zorundasınız, buna karşı bir tavır geliştirirsiniz. Yazar da bu tavrını ilk önce dil üzerinden yapar. Ondan sonra kurgu işin içine girer. Çok anlaşılır bir şey. Ta 90'lardan başlayarak Türkiye'de hem ekonomik, hem politik anlamda çok şey değişti. 2000'den sonra da daha muhafazakar bir toplum olduk. Dolayısıyla her yazar, şair, ressam, sanatçı, ya da müzisyen, hepsi için geçerli bir şey bence bu, yeni olan durum karşısında kendisini nasıl kuracak? Muhafif olabilirsiniz, karşı veya yandaş olabilirsiniz, ama bir şey değişiyorsa siz de değişirsiniz. Bundan kaçış yok.

Bizde de mesela şimdi acıyı anlatmak o yüzden çok anlamlı. Çünkü o kadar çok acı var ki... Ve sadece bizim de değil, başkalarının acısı da gözlerimizin önünde... İnanılmaz bir şey gerçekten... Sokağa bir çıkıyorsun, her tarafta acı... Ama tabii ki bunun böyle olmayacağını ve değişmeyeceğini bilmek, umut etmek de güzel bir şey. O yüzden yazarların biraz daha ümitvar olmaları belki o tecrübeyi mümkün kılacak gibi geliyor bana, en azından çok genç kuşak için. Tabii bu hepsi için geçerli değil. Ümitvar bir sürü yazar var. Ötekiler zaten onu tecrübe ettiklerinden, bugün üzerine daha farklı düşünüyorlar. Yani bu kural, başka çaresi yok, her şeyde yeniden düşünürsün. Konum almak zorundasın. □

**okunası
e-kitaplar
yayınliyoruz,
sadece
e-kitap
yayınliyoruz.**

**Barış Akkurt
Can Başkent
Sait Çetinoğlu
Işık Ergüden
Barış Esmer
Osman Evcan
Kaan Göktaş
Zülal Kalkandelen
Sevan Nişanyan
Aydın Türk**

**propaganda
YAYINLARI**

propagandayayinlari.net
twitter.com/propagandaY

**SEVAN'I
ZINDANDA UNUTMA!**